

VIII. Котка и зайчета.

Единъ чифликчия занесълъ у дома си нѣколко малки зайчета. Тѣ още не могли да се хранятъ самички. Затова имъ сипвали млѣко въ една паничка, което тѣ сладко пияли.

На двора станало студено. Тогава зайчетата били поставени въ хамбаря, гдѣто една котка си била направила топло легло въ една кошница.

Отначало чифликчията се страхувалъ за зайчетата, понеже си мислѣлъ да не би нощемъ котката да помисли, че зайчетата сж бѣли пълхове и да ги изяде . . .

Но не излѣзло така. Котката не само, че ненаправила зло на своитѣ нови другарчета, но даже почнала да се отнася къмъ тѣхъ като сжщинска майка къмъ любими сирачета . . .

Тя топлѣла зайчетата, милвала ги и ги чистѣла, като съ своя грапавъ езикъ облизвала козинката имъ. . . Лиже ги тя, ближе наредъ отъ крачката къмъ главичката, щомъ стигне до ушитѣ имъ, зачудено се спира, помисли малко и отново почва да продължава своята майчинска работа. . . Дружбата имъ станала мила и дълготрайна.

Зеленогоровъ.

